

uafhængig Adkomst, forbliver den enkelte Ægtefælles Særeje, hvorover den alene har Raadigheden. Al deres øvrige Ejendom er fælles.

§ 3

Hvad Ægtefæller eje i Fællesskab, kan de kun raade over med hinandens Samtykke. Et saadant kan gives forud for et eller flere Omraader i Form af en Fuldmagt.

§ 4

Enhver af Ægtefællerne har Ret til naarsomhelst ved Henvendelse til Skifteretten at forlange deres fælles Formue delt. Fremtidig ejer da hver af dem sit og raader frit derover.

§ 5

Det staar Ægtefællerne frit for saavel før som under Ægteskabet at ordne deres indbyrdes Forhold, saaledes som de finder for godt, uden at det skal være nødvendigt derpaa at erhverve kongelig Stadfæstelse og uden Brug af Stempel.

§ 6

Forsaavidt den fælles Formue ikke strækker til, til Dækning af de fælles Udgifter (Børnene, Husholdningen o. l.) indskyder hver af Ægtefællerne Resten i Forhold til Størrelsen af deres Særformue.

Dette var de Tanker, jeg fremsatte paa Askov i 1884, og som findes refererede i Fyns Tidende*). Herved vilde den Lovordning, som gjaldt, hvor der ikke ved Ægtepagt var gjort Undtagelse derfra, altsaa være „Erhvervsfællesskab“ med fælles Raadighed over det fælles. Men jeg erkjender tilfulde, at der gives mange Skridt i den Retning, som jeg vilde sætte megen Pris paa at se gennemførte, selv om ikke den foreslaaede Lovordning fuldt og helt kunde opnaas jfr. navnlig Redaktionen Bemærkninger: Kvinde og Samfund for 1888 Side 296—98. Særlig skal bemærke, at jeg ikke anser Fællesskabets Begrænsning paa den i § 2 nævnte Maade for noget Hovedpunkt. Den tilsigter navnlig at forhindre Fornuftgiftermaal. Men gennemføres først Fællesraadighed, bortfalder ganske vist en Del af mine Betæneligheder ved at blive staaende ved vor nuværende Regel: det fuldstændige Formuefællesskab.

*) De paagjældende Nr. kunne jo faas paa vore offentlige Bibliotheker.